

Батрименко Олег Володимирович

Доктор політичних наук, професор

Київський національний університет імені Тараса Шевченка (м. Київ, Україна)

<https://orcid.org/0000-0003-0211-248X>

e-mail: batrymenko@ukr.net

Неліпа Дмитро Васильович

Доктор політичних наук, професор

Київський національний університет імені Тараса Шевченка (м. Київ, Україна)

<https://orcid.org/0000-0002-5363-3990>

e-mail: nelipa_dv@ukr.net

Ткач Олег Іванович

Доктор політичних наук, професор

Київський національний університет імені Тараса Шевченка (м. Київ, Україна)

<https://orcid.org/0000-0003-3131-1533>

e-mail: tio19@ukr.net

**ВПЛИВ МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ НА
РОЗВ'ЯЗАННЯ МІЖНАРОДНОГО ПОЛІТИЧНОГО
ГРЕКО-ТУРЕЦЬКОГО КОНФЛІКТУ**

Резюме

У статті аналізується вплив Європейського Союзу на греко-турецький міжнародний політичний конфлікт. Сукупність наукових досліджень греко-турецьких відносин має актуальність в кількох вимірах: акцентується увага на природі конфліктних комунікацій, що забезпечує вимір відносин з Європейським Економічним Співтовариством (ЄЕС) і Європейським союзом (ЄС); в греко-турецькому конфлікті визначаються переломні моменти та періоди позитивних змін. Стаття є теоретично обґрунтованим оглядом думок та підходів про причини, засоби, наслідки участі ЄС стосовно грецько-турецьких відносин. Встановлено, що існує дефіцит досліджень, які присвячені аналізу впливу ЄС на проітичний греко-турецький конфлікт. Уявлення

з греко-турецьких відносин про роль з ЄС залишаються недостатньо теоретизованими, спостерігається відсутність аналітичної основи, яка розглядає всі можливі джерела впливу ЄС, пов'язує їх з проітичними, економічними факторами та умовами. З'ясовано, що за допомогою конкретизації та послідовного застосування критеріїв плутанина щодо вирішальних поворотних моментів, щодо характеру, масштабу змін може бути виправлена через визначення комплексної структури потенційних шляхів впливу ЄС.

Ключові слова: інформаційна політика, демократія, політичний конфлікт, національна ідентичність, методи вирішення конфліктів, греко-турецькі відносини, міжнародний конфлікт, міжнародні відносини, етнополітичний конфлікт.

Вступ

Причини міжнародних конфліктів можуть бути різними, але найчастіше це незадоволеність держав своїм становищем, війни, терористичні акти. Як основна, універсальна причина конфлікту можна назвати несумісність претензій сторін при обмеженості можливостей їх задоволення.

Греко-турецькі відносини протягом історії супроводжуються взаємною ворожнечею та нетривалими періодами примирення починаючи з часу, коли Греція здобула незалежність у 1821 році від Османської імперії. З того часу дві країни зіткнулися одна з одною у чотирьох великих війнах: у греко-турецькій війні 1897 року, Першій Балканській війні (1912–1913 роки), Першій світовій війні та греко-турецькій війні 1919–1922 років. Протяжність державного кордону між країнами становить 192 км.

Дослідники греко-турецьких відносин визначають безперервну ворожнечу між історичними суперниками, яку можна врегулювати, проте не можна трансформувати. В історії греко-турецьких відносин включають сукупність періодів, представну як модель конфлікту. Найвизначніший період примирення тривав з 1930 до кінця 1950-х років, і включені не тільки нормалізація відносин, але також зміна домінуючих дискурсів, через які вони сприймаються та розуміються.

Метою дослідження є аналіз впливу міжнародних організацій на розв'язання міжнародного політичного греко-турецького конфлікту.

Методи дослідження

Відповідно до визначених об'єкта, предмета дослідження та поставлених завдань запроваджується певна методологія, яка передбачає використання декількох методів і підходів. Застосовуються наступні методи: історичний метод дав змогу дослідити генезис конфлікту та виявити основні моменти у її розвитку. Соціологічний метод дозволив з'ясувати вплив впливу

міжнародних організацій на розв'язання політичного греко-турецького конфлікту. Функціональний метод використовувався для аналізу взаємозв'язку між політичними складовими конфлікту. Біхевіористський метод застосовувався для вивчення різноманітної поведінки в стратегії політики розв'язання конфлікту політичних лідерів, групінтересів. Системний метод дав змогу розглянути конфлікт як цілісне політико-суспільне явище.

Результати дослідження

Так, Джихан Діздароглу в праці «Турецько-грецькі відносини. Зовнішня політика у межах сек'юритизації» здійснює критичний погляд на порочне коло покращення та погіршення греко-турецьких відносин [1, р. 21]. Дослідник описує тенденції сек'юритизації та десек'юритизації, щоб продемонструвати політичну природу сек'юритизації як з боку військових бюрократів, так і з боку громадянської влади, аналізує мовні акти для розуміння впливу суб'єктів сек'юритизації на зовнішню політику Туреччини та дає інформацію про сек'юритизацію та десек'юритизацію Туреччини щодо Греції. Автор стверджує, що процес зближення турецько-грецьких відносин проклав шлях до десек'юритизації у зовнішній політиці Туреччини, і найкращий спосіб пояснити цей період - використовувати форму десек'юритизації «зміни через стабільність», запропоновану Хансеном. Взаємини із Грецією завжди були на передньому краї у визначенні турецької зовнішньої політики. Ця книга загалом фокусується на основних питаннях розбіжностей між Туреччиною та Грецією та аналізує політику Туреччини щодо Греції, ґрунтуючись на структурі сек'юритизації та фокусуючись на дискурсі еліт у період після Холодної війни. Вона досліджує, яким чином, ким і якою мірою турецька зовнішня політика сек'юритизувала і десек'юритизувала Грецію.

У першій частині праці проаналізована сек'юритизація Греції Туреччиною (1991–99), зокрема суперечки в Егейському морі, Кіпрська проблема, проблема тероризму та захоплення Оджалана. В другій частині проаналізована десек'юритизація у зовнішній політиці Туреччини: зближення Туреччини та Греції (1999–2016 рр.), основні причини зближення, випадки зближення та форми десек'юритизації. У третій частині проаналізовано повернення до стандартних налаштувань у зовнішній політиці Туреччини (з 2016 р.).

Дослідники Ведат Йоруку та Озай Мехмет в праці «Малі острови у морських суперечках: Греко-турецька енергетична геополітика», видану у 2022 р. розглядають можливу греко-турецьку співпрацю в рамках раціональної поведінки європейської політичної економії [2, р. 19]. Автори наголошують на важливості миру, співпраці та уникнення конфліктів. Дослідження містить розділи, що охоплюють міжнародне право, економіку та політику, досліджуються тонкі взаємозв'язки між правом та економікою, особливо щодо прав островів відповідно до міжнародного морського права. Ця площина в

дослідженнях зазвичай не береться до уваги, оскільки морське право було сферою юридичних експертів. Морські прикордонні суперечки стосуються ресурсів, життєво важливої економічної теми. Проте економіка морського права ігнорувалась. Юридичні експерти домінували в цій галузі, тривожно викликаючи непотрібні міжнародні конфлікти. Монографія розглядає цю серйозну зневагу. Методологія є раціональною моделлю поведінки, спеціально сформульованою для того, щоб довести, що діалог та переговори між цими країнами є раціональним вибором, що призводить до виграшних для всіх результатів у територіальних водах Егейського моря та Східного Середземномор'я. Суб'єкти державного та приватного секторів визначені як ключові особи, які приймають рішення на всіх етапах розробки та монетизації вуглеводнів у межах загальної виграшної для всіх структури.

У період 50-х рр. для лідерів двох країн стало звичним говорити про спільну ідентичність і навіть зневажати ідеї греко-турецького союзу. Однак, оскільки це відбулося до створення ЄЕС, цей період виходить за межі цього дослідження [3 р.21].

Нагадаємо, що Греція та Туреччина подали заявку на асоціацію з ЄЕС у 1959 р. Поки еліти спочатку продовжували наголошувати на важливості греко-турецького альянсу та спільної ідентичності в НАТО, їхня риторика незабаром була потіснена публічним дискурсом в обох країнах. Він мобілізувався навколо націоналістичних символів та вибіркової історичної пам'яті (для порівняння цих двох дискурсів у Туреччині [4, р. 57].

Так, наприклад, грецько-турецький збройний конфлікт між громадами на Кіпрі спалахнув у 1974 р., коли режим спровокував на острові військовий переворот. Президент країни був повалений, а у відповідь на це Туреччина ввела до північної частини острова (район проживання турків) 30-тисячний експедиційний корпус для захисту турецького населення. Кіпр був поділений на дві частини — північну та південну. 1983 р. в турецькій, північній частині, була проголошена Турецька республіка північного Кіпру, визнана лише Туреччиною. Наразі держави-члени Європейського Союзу мають рішучість поставити крапку в історії греко-турецького протистояння на Кіпрі. Якщо острів не вдасться об'єднати, то фінансова підтримка ЄС надаватиметься лише грецькій громаді, а такий результат є вкрай небажаним для Туреччини.

Отже в 1950-ті роки, поки конфлікт комунікацій серед еліти спочатку мав характер проблемного конфлікту, обмеженого аргументацією навколо Кіпру, конфліктні комунікації на громадському рівні в Греції та Туреччині стали персоналізованими через конструювання гомогенізованого іншого як протилежної самоідентичності. Оскільки конфліктні комунікації мають тенденцію до ескалації (Diez, Stetter, and Albert, 2003) і через внутрішній політичний тиск, з яким стикалися грецька та турецька еліти, дискурси проблемного

конфлікту швидко поступилися місцем дискурсам конфлікту ідентичності [5, р. 79].

У ході інституційних відносин Греції та Туреччини з ЄЕС/ЄС (Греція підписала Угоду про Асоціацію в 1961 р., Туреччина в 1963 р., Греція стала членом у 1981 році, Туреччина стала кандидатом у 1999 р.), до 1999 року грецько-турецькі конфлікти коливалися між конфліктами ідентичності та конфліктами підпорядкування з точки зору природи конфліктних комунікацій між елітою та суспільством. Війна між державами стала дуже імовірною під час спалахів міжобщинного насильства в 1963 і 1967 роках на Кіпрі, під час турецької військової операції на Кіпрі в 1974 році, в результаті якої приблизно 1/3 острова під турецьким контролем, під час криз 1976 і 1987 років навколо континентального шельфу Егейського моря, під час кризи 1996 року навколо островів Імія в Егейському морі.

В праці «Греко-турецька суперечка. Опір майбутньому» (2022 р.) Андреас Стергіу здійснив юридичний, геополітичний та історичний аналіз усіх спірних питань, що становлять греко-турецьку морську суперечку: розмежування територіальних вод, національний повітряний простір, розмежування виняткових економічних зон та континентального шельфу, а також питання військової присутності на островах Східної частини Егейського моря, зв'язок з грецьким суверенітетом над ними. Глибоко поринаючи у міжнародну юриспруденцію, міжнародні договори та історичні факти, Дослідники пропонують докладний огляд правових прецедентів та правових режимів з аналогічних питань. Таким чином, маємо можливість з'ясувати, звідки було взято юридичний, історичний аргумент, його актуальність у міжнародному праві. Отже, вони простежують еволюцію суперечки разом із усіма її поворотами з 1973 по 2022 рік, який став новим мінімумом в історично напружених греко-турецьких відносинах. Ці суперечки переглядаються в контексті нової геополітики зеленої енергетики та кліматичної кризи, а також висувуються деякі пропозиції щодо альтернативної парадигми співіснування в Егейському морі, яка є невідкладною і неминучою.

Ці військові кризи зазвичай супроводжувалися короткочасними спробами нормалізації відносин, загроза комунікацій затихла. Наприклад, після кризи 1976 року навколо континентального шельфу Греція і Туреччина підписали Бернську декларацію, в якій зобов'язалися обговорювати питання управління польотами і делімітації континентального шельфу, утримуватися від односторонніх дій, які можуть перешкодити вирішенню їхніх двосторонніх проблем. Так само після кризи 1987 р. навколо континентального шельфу Егейського моря відбулися зустрічі між грецьким і турецьким прем'єр-міністрами та міністрами закордонних справ, на яких вони погодилися сприяти співпраці в торгівлі, туризмі та зв'язку, а також підписали

Меморандум про взаєморозуміння, зобов'язалися поважати відносини один одного. суверенітет і територіальну цілісність.

Криза 1996 р. навколо островів Імія також була, на думку багатьох аналітиків, «замаскованим благословенням» (Ilooi, 1997) [6, р. 279]. Оскільки вона проклала шлях до Мадридської декларації 1997 р., дві держави зобов'язалися не застосовувати насильство та вживати односторонніх заходів [7, с. 91].

Однак протягом усіх цих короточасних періодів вдосконалення конфліктна комунікація залишалася персоналізованою та базувалася на побудові однорідного Іншого, що дозволяло надто легко повернутися до комунікації загрози за умови ознак напруги.

Після Мадридської декларації 1997 р. повідомлення про загрози між Грецією та Туреччиною швидко знову набули переваги в політиці організації спочатку через напругу навколо розміщення ракет С-300 на Кіпрі, а пізніше через кризу, яка розв'язалася, коли лідера курдських повстанців Оджалана було схоплено в грецькому посольстві. в Кенії.

Більш драматичні зміни у грецько-турецьких відносинах відбулися після 1999 року, що визначилося в деескалації секторів елітарної та громадської комунікації на рівень проблемних конфліктів.

Траєкторія грецько-турецьких відносин досліджується з точки зору потенційного впливу ЄС. Дослідники здебільшого погоджуються з тим, що ЄС не зміг здійснити істотного позитивного впливу на хід грецько-турецьких відносин у 1999 рік. Відносини залишилися конфліктними, незважаючи на їх тісний зв'язок з ЄС. ЄС не зміг позитивно вплинути на конфлікти, цим часто зловживали, використовували як форум для продовження суперництва. Навіть роль ЄС в періоди короточасних переходів від конфліктів підпорядкування до конфліктів ідентичності була обмеженою.

Проте дослідники визначають позитивний вплив ЄС після середини 1990-х років, оскільки спостерігалися греко-турецьке зближення, засноване на принципах і процедурах ЄС. Рішення Європейської ради в Гельсінкі 1999 р. визначив прогрес щодо членства Туреччини в ЄС із розв'язанням її прикордонних суперечок з Грецією, запровадили календар і рамки, навколо яких сторони мають здійснювати свої зусилля з вирішення конфлікту.

Одним із джерел впливу ЄС є його влада, змушувати держави вирішувати їх суперечки за пропозицію членства або погрози санкціями цього статусу. На греко-турецький конфлікт вплив такої політики батога та пряника був тимчасовим і обмеженим до 1999 р., але став набагато сильнішим. Висновок Греція або Туреччина, розглядаючи заявку на членство в ЄС/ЄС, політики були обережними, щоб утриматися від подальшої ескалації криз, працювали над покращенням двосторонніх відносин. Дослідники Кулумбіс і Яннас стверджують, що те, як прем'єр-міністр Греції Караманліс вирішив

керувати грецько-турецькими відносинами після турецького вторгнення на Кіпр у 1974 році, відображало «глибокий вплив перспективи вступу до ЄС на зовнішню політику Греції після 1974 року» [8, р. 171].

Усвідомлення того, що тривалий конфлікт з Туреччиною перешкодить членству Греції в ЄЕС, спонукало Караманліса погодитися на політику стримування Туреччини. Подібним чином, коли в 1976 році спалахнула криза на континентальному шельфі Егейського моря відразу після подання грецькою заявкою на членство в ЄЕС у червні 1975 р., Караманліс вирішив впоратися з кризою, звернувшись з питанням до Ради Безпеки ООН і Міжнародного суду, а не військовими засобами [8, р. 171].

Крім того, період від заявки Греції в 1975 р. до її членства в 1981 році був відзначений декількома спробами діалогу, які головним чином були зумовлені, за словами Прідхама (1991), бажанням Караманліса забезпечити членство Греції в ЄЕС [9, р. 78].

У 1976 р. Греція і Туреччина підписали Бернську декларацію, в якій домовилися утримуватися від односторонніх дій щодо континентального шельфу Егейського моря. У 1978 р. Караманліс зустрівся з прем'єр-міністром Туреччини Еджевітом у Монтре та у Вашингтоні, щоб обговорити можливий пакт про ненапад і питання Егейських коридорів.

Після кризи 1974 р. цей затяжний конфлікт із Туреччиною поставив під загрозу Грецію. Одразу після грецької заяви, в Європейську Комісію Рада Міністрів визначила заклопотаність для підтримання справедливих відносин з Грецією та Туреччиною, запевнивши турецький уряд, що заява Греції не вплине на права Туреччини.

Крім того, у своєму висновку щодо заявки Греції Європейська комісія висловила своє занепокоєння імпортом конфліктів, рекомендувала забезпечити період перед вступом, який би дозволив врегулювати греко-турецькі суперечки.

На зустрічі в лютому 1976 р. завдяки широкому грецькому лобіюванню було повідомлено про можливість того, що грецько-турецькі суперечки можуть зірвати грецьку заявку до ЄЕС [10, р. 212].

Подібний процес можна спостерігати під час подання Туреччиною заявки на членство в ЄС у 1987 р.. За словами Прідхама (1991), реакція Туреччини на другу кризу навколо континентального шельфу в 1987 р. була стриманою, оскільки це відбулося безпосередньо перед Туреччиною.

Покращення відносини з Грецією стали необхідними, щоб запобігти грецькому вето та зміцнити перспективи членства Туреччини в ЄС, прем'єр-міністр Туреччини спритно розрядив кризу та активно продовжував діалог з Грецією [11, р. 29].

Зустріч з прем'єр-міністром Греції Андреасом Папандреу на щорічній зустрічі Всесвітнього економічного саміту в Давосі в січня 1988 р. почався а період короткочасного зближення грецько-турецьких відносин, яке дослідники назвали «Давоським процесом».

Однак ці спроби в останню хвилину не були адекватними, і греко-турецька суперечки блокувала членство Туреччини. Греція відкрито виступила проти передачі заявки Туреччини до Комісії для отримання висновку. У травні 1988 р. Європейський парламент ухвалив резолюцію щодо Кіпру, заявив що Туреччина незаконно зайняла Північний Кіпр, що було перешкодою на шляху нормалізації відносин з Туреччиною. Європейська комісія визначила в 1989 р., що Туреччина не готова до членства, і зазначила, що греко-турецький конфлікт, а також кіпрська проблема є негативними факторами для вступу Туреччини.

В 1990-ті роки Туреччина шукала інституційні відносини з ЄС через угоду про Митний союз, а згодом, прагнучи отримати кандидатуру, ЄС неодноразово нагадував Туреччині, що зміцнення її зв'язків з ЄС залежить від вирішення її суперечок з Грецією. Це визначено в документах: Резолюції Європейського парламенту щодо ситуації в Туреччині від 18 січня 1996 р., Заяві Європейського Союзу від 15 липня 1996 р., Заяві Президента від 16 жовтня 1996 р. щодо вбивств на Кіпрі, Звіті Європейської Комісії від 30 жовтня 1996 р. про формування відносин з Туреччиною, 29 квітня 1997 р. ЄС-Туреччина.

Висновки

Причинами міжнародних конфліктів здебільшого є незадоволеність держав своїм становищем. Звідси - війни, терористичні акти. Як основну, універсальну причину греко-турецького конфлікту можна назвати несумісність претензій сторін при обмеженості можливостей їх задоволення.

Причини Греко-турецького конфлікту в природі конфліктних комунікацій відносин Європейського Економічного Співтовариства (ЄЕС) і Європейського союзу (ЄС). Плутанина щодо вирішальних поворотних моментів, а також щодо характеру та масштабу змін може бути виправлена за допомогою конкретизації та послідовного застосування критеріїв. Комплексна структура потенційних шляхів впливу ЄС на розв'язання політичного греко-турецького конфлікту виправляє упередження.

Після 1999 року конфліктні комунікації в грецько-турецьких відносинах здебільшого деескалували до рівня проблемного конфлікту, що вказує на трансформацію конфлікту. До кінця 1990-х років ЄС не мав позитивного впливу на грецько-турецькі відносини, оскільки до 1990-х років ЄС тримався подалі від грецько-турецьких суперечок; після 1990-тих рр., бракувало довіри; Туреччина сприймала ЄС як організацію, яка «захоплена» Грецією;

Греція сприймала ЄС як привабливий важіль проти Туреччини; характеристики грецької та турецької політичних культур перешкоджали формуванню політики європеїзації; недостатньо інституціоналізована демократія, недостатній розвиток громадянського суспільства в Туреччині та Греції перешкоджали формулюванню альтернативних перспектив вирішення суперечки; ідентичність стосунків Греції та Туреччини з «Європою» призвели до недосконалої, амбівалентної інтерналізації європейської ідентичності.

Після 1990-тих рр. розвиток подій дозволив ЄС відігравати позитивну роль у грецько-турецьких відносинах завдяки рішенням Гельсінської ради 1999 р. «пряник» щодо членства в ЄС повернув довіру Туреччині; завдяки демократизації та розвитку громадянського суспільства в Греції і в Туреччині: бажання Греції приєднатися до міжнародної організації (ЄЕС) і рішення Гельсінської ради 1999 р. про надання Туреччині статусу кандидата стали каталізаторами для легітимізації альтернативної політики, спрямованої на зменшення конфліктів.

Список посилань/References

1. Cihan, Dizdaroglu. (2022). Turkish-Greek Relations. Foreign Policy in a Securitisation Framework. Hardback, 196 p.
2. Vedat, Yorucu & Ozay, Mehmet. (2022). Small Islands in Maritime Disputes: Greek Turkish Energy Geo-politics, 17–44.
3. Bilge, A. Suat (2000). Buyuk Dus: Turk-Yunan Siyasi Iliskileri [Megali Idea: Turkish- Greek Political Relations], Ankara: 21. Yuzyil Yayinlari, 15–53.
4. Rumelili, Bahar (2002). Politics of Identity and Enduring Conflicts: Turkey and Greece in Cyprus. Conference paper, presented at the First Conference of the Southeast European Studies Association, University of North Carolina — Chapel Hill, 20–21 April, 51–58.
5. Diez, Thomas, Stephan, Stetter & Mathias, Albert (2003). The European Union and the Transformation of Border Conflicts: Theorizing the Impact of Integration and Association. Paper for presentation at the BISA Annual Conference, University of Birmingham, 15–17 December 2003, 71–81.
6. Adamson, Fiona B. (2001). Democratisation and the Domestic Sources of Foreign Policy: Turkey in the 1974 Cyprus Crisis. Political Science Quarterly, 116(2), 277–303.
7. Athanassopoulou, Ekavi (1997). Blessing in Disguise? The Imia Crisis and Turkish- Greek Relations. Mediterranean Politics, 2 (3), 76–101.
8. Couloumbis, Theodore A. & Prodromos Yannis (1994). Greek Foreign Policy Priorities for the 1990s' in Kevin Featherstone and Kostas Ifantis

- (eds.) Greece in a Changing Europe: Between European Integration and Balkan Disintegration? Manchester: Manchester University Press, 160–175.
9. Pridham, Geoffrey (1991). Linkage Politics Theory and the Greek-Turkish Rapprochement' in Dimitri Conostas (ed.) The Greek-Turkish Conflict in the 1990s: Domestic and External Influences, New York: St. Martin's Press, 73–88.
 10. Stephanou, Constantine and Charalambos Tsardanides (1991). The EC Factor in the Greece-Turkey-Cyprus Triangle in Dimitri Conostas (ed.). The Greek-Turkish Conflict in the 1990s: Domestic and External Influences, New York: St.Martin's Press, 207–230.
 11. Birand, Mehmet Ali (1991). Turkey and the Davos Process: Experiences and Prospects, in Dimitri Conostas (ed.) The Greek-Turkish Conflict in the 1990s: Domestic and External Influences, New York: St. Martin's Press, 27–39.

Oleg Batrymenko

Doctor of Political Sciences, Professor

Taras Shevchenko National University of Kyiv (Kyiv, Ukraine)

<https://orcid.org/0000-0003-0211-248X>

e-mail: batrymenko@ukr.net

Dmytro Nelipa

Doctor of Political Sciences, Professor

Taras Shevchenko National University of Kyiv (Kyiv, Ukraine)

<https://orcid.org/0000-0002-5363-3990>

e-mail: nelipa_dv@ukr.net

Oleg Tkach

Doctor of Political Sciences, Professor

Taras Shevchenko National University of Kyiv (Kyiv, Ukraine)

<https://orcid.org/0000-0003-3131-1533>

e-mail: tio19@ukr.net

THE INFLUENCE OF INTERNATIONAL ORGANIZATIONS ON THE RESOLUTION OF THE GREEK-TURKISH POLITICAL CONFLICT

Abstract

The article analyzes the influence of the European Union on the Greek-Turkish international political conflict. The set of scientific studies of Greek-Turkish relations is relevant in several dimensions: attention is focused on the nature of conflict communications, which provides a dimension of relations with the European Economic Community (EEC) and the European Union (EU); turning points and periods of positive changes began in the Greco-Turkish conflict. The article is a theoretically grounded review of opinions and approaches about the causes, means, and consequences of EU participation in Greek-Turkish relations. It was determined that there is a lack of research devoted to the analysis of the impact of the EU on the ongoing Greek-Turkish conflict. The notions of Greek-Turkish

relations about the role of the EU remain insufficiently theorized, remain analytical bases that consider all possible sources of EU influence, connect them with proitic, economic factors and conditions. It is proved that there is a gap filling. It was found out that, by specifying and alternatively applying the criteria of confusion about crucial turning points, the nature, scale of change can be corrected through defining the complex structure of your EU influence pathways.

Keywords: politics, democracy, political conflict, national identity, conflict resolution methods, Greek-Turkish relations, international conflict, international relations.

Стаття надійшла до редакції 10.10.24

© Батрименко О. В., Неліпа Д. В., Ткач О. І., 2024